

Σεισμός στη νοτιοανατολική Τουρκία και τη βόρεια Συρία: Αλληλεγγύη -κι όχι «διπλωματία»- των λαών, άρση του εμπάργκο!

του Κ.Μ.

Το χτύπημα της 6ης Φλεβάρη, από τον Εγκέλαδο, στην περιοχή της νοτιοανατολικής Τουρκίας και της βόρειας Συρίας, έχει επιφέρει τεράστια ανθρωπιστική κρίση. Οι δεκάδες χιλιάδες νεκροί και στις δύο χώρες, ο τεράστιος αριθμός τραυματιών και τα εκατομμύρια των αστέγων, είναι στοιχεία που επικυρώνουν την χειρότερη φυσική καταστροφή στην περιοχή μας για τα τελευταία 100 χρόνια.

Αν και ιδιαίτερο, το φυσικό φαινόμενο του διπλού σεισμού με 7,8 και 7,6 Ρίχτερ, δεν μειώνει τις ευθύνες της εξουσίας των δύο κρατών για την καταστροφή που έχει επέλθει. Οι εργαζόμενοι και ο φτωχός λαός είναι αυτοί που υφίστανται πιο οδυνηρές τις συνέπειες, είτε γιατί κράτος και εργολάβοι “εγγυήθηκαν” να ζουν σε κτήρια που κατέρρευσαν σαν τραπουλόχαρτα είτε γιατί η κρατική και διεθνής βοήθεια δεν είναι επαρκής για να σωθούν όλοι οι επιζήσαντες στα συντρίμια (χώρια τα προβλήματα προσπέλασης που αντιμετωπίζουν λόγω των ανεπαρκών και κατεστραμμένων υποδομών). Εξίσου δύσκολη για όσους επέζησαν, είναι η επιβίωση σε θερμοκρασίες υπό το μηδέν, πόλεις ισοπεδωμένες σε ποσοστά που φτάνουν το 50% και χωρίς καμία ελπίδα για κρατική στήριξη στο πρόβλημα της στέγασής τους στο μέλλον (όπως δείχνει και η εμπειρία του σεισμού του 1999 στην Κωνσταντινούπολη).

Κυβέρνηση, κράτος και εργολάβοι

Όπως αποδείχτηκε και από τους σεισμούς του Ιζμίτ (Νικομήδεια) και της Ιστανμπούλ (Κωνσταντινούπολη), για την ανείπωτη τραγωδία σημαντικό ρόλο έχουν παίξει εν πρώτοις οι κατασκευαστικές εταιρείες, που έκτιζαν πάνω στα τεκτονικά ρήγματα και σε ακατάλληλα εδάφη, παραβίαζαν τους όποιους κανονισμούς, θυσιάζαν την ασφάλεια και την ποιότητα χάριν της μεγιστοποίησης των κερδών τους, σε πλήρη διαπλοκή με την τοπική και κρατική εξουσία. Η κυβέρνηση Ερντογάν όχι μόνο κάλυπτε τη διαφθορά, αλλά νομοθετούσε για αμνήστευση των παραβάσεων των οικοδομικών κανονισμών, ενώ απαντούσε με συλλήψεις σε κάθε σχετική διαμαρτυρία. Σε δεύτερο επίπεδο, παρά την τραγωδία του 1999, δεν υλοποιήθηκε κανένα μέτρο για την αντιμετώπιση πιθανής επανάληψης ενός παρόμοιου σεισμού, ενώ τα κονδύλια του ειδικού φόρου που επιβλήθηκε για την αντισεισμική θωράκιση και προστασία αναζητούνται – μάλλον... διέφυγαν στις τσέπες των “ημετέρων” του καθεστώτος. Ακόμη και η ειδική υπηρεσία που ιδρύθηκε για τη διαχείριση καταστροφών και έκτακτης ανάγκης (AFAD) αποδείχθηκε απροετοίμαστη για το γεγονός.

Στην Τουρκία του G-20 με την ισχυρή ανάπτυξη, τα φαραωνικά έργα (όπως η νέα διώρυγα του Βόσπορου, το υποθαλάσσιο τούνελ της Ιστανμπούλ και το γιγάντιο αεροδρόμιο) και τον δεύτερο ισχυρότερο στρατό στο NATO, αποδεικνύεται ότι η μέριμνα για την προστασία και την κάλυψη των αναγκών των φτωχών εργαζομένων είναι είδος πολυτελείας. Η ανάγκη ασφαλούς στέγασης του λαού θυσιάστηκε στον βωμό της κερδοσκοπίας των εργολάβων και του καλού “πολιτικού βιογραφικού” του Ερντογάν, βουλευτών και τοπικών αρχόντων.

Β. Συρία: Άσαντ και “διεθνής κοινότητα” εγκληματούν

Αντίστοιχο είναι το δράμα και στη Β. Συρία. Εκεί η κατάσταση επιβαρύνεται και από το γεγονός πως η καταστροφή βρήκε τον

συριακό και κουρδικό λαό αντιμέτωπο ήδη με μια σειρά κακουχίες εξαιτίας του 12ετούς πολέμου. Οι οδυνηρές συνέπειες μεγεθύνονται από το εγκληματικό εμπάργκο ΗΠΑ και ΕΕ, που δεν επέτρεψε την έγκαιρη άφιξη βοήθειας και συνεχίζει να δημιουργεί προσκόμματα (με κορυφαία την επαίσχυντη δήλωση της Γαλλίας ότι θα παράσχει βοήθεια μόνο μέσω ΜΚΟ). Οι εικόνες όπου οι άνθρωποι πάλευαν, τις δύο πρώτες μέρες μετά τον σεισμό, να βγάλουν με τα χέρια τους τα μπάζα για να ανασύρουν επιζώντες αποτελούν όνειδος που θα πρέπει να στιγματίζει αιωνίως την «πολιτισμένη» Δύση.

Θα πρέπει επίσης να επισημάνουμε ότι αυτές οι δυσώδεις πολιτικές θα συνεχιστούν με τις αστικές τάξεις των πληγεισών χωρών (και όχι μόνο) να ετοιμάζονται (όπως πρωτοείδαμε στις ΗΠΑ με τον τυφώνα Κατρίν) για νέο γύρο κερδοσκοπίας πάνω στα ερείπια του σεισμού και στα έργα ανοικοδόμησης (όπως επιβεβαιώνεται και από την πορεία των μετοχών συγκεκριμένων εταιρειών στο τουρκικό χρηματιστήριο...).

Ακόμη θεωρείται δεδομένο ότι οι σεισμόπληκτες περιοχές θα βιώσουν μαζικά κύματα μετανάστευσης, καθώς οι υποδομές υγείας, εκπαίδευσης και απασχόλησης έχουν καταστραφεί σε μεγάλο βαθμό (για πολλούς Σύριους, μάλιστα, θα είναι δεύτερη φορά).

Το κέρδος πάνω από τις ανθρώπινες ζωές

Για μία ακόμη φορά βλέπουμε ότι τα φυσικά φαινόμενα όπως οι σεισμοί γίνονται ιδιαίτερα καταστροφικά εξαιτίας κυρίως της επιλογής του καπιταλιστικού συστήματος να θέτει το (μέγιστο δυνατό) κέρδος πάνω από τις ζωές και τις ανάγκες των ανθρώπων. Αυτές οι πολιτικές δημιουργούν τέτοια εγκλήματα όπως αυτά που έγιναν και γίνονται σε βάρος των γειτονικών μας λαών.

Συνειδητοποιώντας αυτήν την πραγματικότητα, είναι πλέον αυτονόητη η ευθύνη της αλληλεγγύης στους δοκιμαζόμενους λαούς στις κατεστραμμένες περιοχές, ανεξάρτητα από την υποκριτική προπαγάνδα βοήθειας και αλληλεγγύης των κυβερνήσεών μας, που - όπως ομολογούν- κάνουν ό,τι κάνουν στο όνομα της «διπλωματίας

των σεισμών». Η δική μας αλληλεγγύη, του κινήματος και της Αριστεράς, δεν βάζει όρους και δεν μετράει συμφεροντολογικά την βοήθεια προς τους λαούς της Τουρκίας και της Συρίας. Προσφέρεται χωρίς δισταγμούς και καταγγέλλοντας τους σκατόψυχους που πανηγύριζαν για την καταστροφή που χτύπησε τους «εχθρούς». Προϋποθέτει την απόρριψη της εθνικιστικής και πολεμοκάπηλης ρητορείας των κυβερνήσεων, την καταγγελία των πολεμικών προετοιμασιών και την απαίτηση της άμεσης διακοπής όλων των εξοπλιστικών προγραμμάτων, αποδεικνύοντας πως Έλληνες και Τούρκοι εργάτες δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν.

Ειδικά για τη Συρία, η έμπρακτη αλληλεγγύη πρέπει να θέσει ως προτεραιότητα την πάλη για άρση του εμπάργκο, την παύση κάθε πολεμικής δραστηριότητας και την αποστολή βοήθειας. Και φυσικά, η αλληλεγγύη μας δεν μπορεί να σταματάει στις πύλες των συνόρων, αλλά πρέπει να ανοίγει διάπλατα τις αγκαλιές της στα κατατρεγμένα αδέρφια μας, Τούρκους και Σύριους, που η αναζήτηση διεξόδου από τις κακουχίες τους οδηγεί πρόσφυγες στη χώρα μας.